

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **M. M.**, nar. X
státní příslušnost Bangladéš
t. č. pobytem v X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křížíkova 279/8, Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2022, č. j. KRPS-126489-20/ČJ-2022-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná zajistila žalobce rozhodnutím ze dne 15. 5. 2022 za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dnů od okamžiku omezení svobody.
2. Žalovaná vyšla ze zjištění hlídky cizinecké policie, která žalobce kontrolovala dne 14. 5. 2022. Žalobce neměl u sebe žádný doklad totožnosti ani povolení k pobytu na území ČR. Při výslechu uvedl, že pochází z Bangladéše, z něž odcestoval přibližně před měsícem za účelem výkonu práce v Rumunsku. V Rumunsku pracoval asi 25 dní, ale nedostal zaplacení tolik, kolik mu bylo slíbeno. Rozhodl se proto, že odcestuje za prací do Německa. Zaměstnavatel v Rumunsku mu odmítl vrátit cestovní doklad, proto dále

pokračoval v cestě bez něj. V Rumunsku si sehnal převaděče, dva muže indické národnosti, kterým zaplatil 2 500 EUR a nastoupil s nimi do osobního automobilu. Následně jej odvedli k nákladnímu automobilu s přívěsem, do kterého nastoupil s vidinou cesty do Německa. Žalobce dále vypověděl, že v ČR nechce zůstat, ale chce pokračovat do Německa.

3. Vzhledem k jednání samotného žalobce, který na území ČR přicestoval nelegálně (ukrytý v návěsu kamionu) a který do protokolu uvedl, že cílem jeho cesty je Německo a že v ČR zůstat nechce, žalovaná shledala, že existuje reálné nebezpečí, že žalobce bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a že se bude nekontrolovaně dále pohybovat mezi jednotlivými členskými státy EU
4. Uložení zvláštních opatření nebylo s ohledem na okolnosti posuzované věci podle žalované možné. Žalobce neměl dostatečné finanční prostředky na složení záruky a nemá na území ČR žádnou adresu pobytu, kde by se mohl zdržovat. Zároveň žalobce s ohledem na své předchozí jednání neskýtá záruku, že by plnil povinnost hlásit se policii nebo povinnost zdržovat se v místě určeném policií. Dále žalovaná uvedla, že nezjistila skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění.
5. Délku zajištění žalovaná stanovila s přihlédnutím ke složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a s ohledem na skutečnost, že žalobce nedisponuje žádným dokladem totožnosti. Žalovaná proto musí nejprve zjišťovat a ověřovat žalobcovu totožnost, neboť má důvodné pochybnosti o totožnosti a státní příslušnosti žalobce. Dále je žalovaná povinna v této lhůtě zajistit náležitosti nezbytné k realizaci správního vyhoštění, zejm. po ověření totožnosti bude muset zajistit vydání náhradního cestovního dokladu. Proces ověření totožnosti, vydání náhradního cestovního dokladu a jeho doručení nelze přesně predikovat. Z úřední činnosti je žalované nicméně známo, že tento proces trvá u Zastupitelského úřadu Bangladěše řádově několik týdnů až měsíců. Dále je třeba zohlednit dobu nutnou pro zabezpečení přepravních dokladů – Ředitelství služby cizinecké policie jako orgán příslušný podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstará letenku nebo vyjedná průvoz přes jiné státy EU, přičemž je nutné zabezpečit policejní eskortu, dále pak Ředitelství služby cizinecké policie komunikuje se státem původu žalobce o jeho zpětvzetí, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu dnů či týdnů. Pro policejní eskortu je navíc třeba zajistit víza pro vstup na území cílového státu, což trvá minimálně 14 dnů. Doba 90 dnů je s ohledem na tyto kroky podle žalované zcela přiměřená.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou doručenou soudu prostřednictvím žalované dne 17. 6. 2022. Nesouhlasil s dobou zajištění na 90 dnů. Žalovaná měla podle něj konkrétně uvést, jaké kroky bude třeba učinit během těchto 90 dnů a především jaká bude časová náročnost těchto kroků. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32. Pouhé konstatování, že dobu „nelze přesně časově predikovat“ nelze považovat za dostatečné. Pokud žalovaná uvedla, že proces ověření totožnosti trvá několik týdnů až měsíců, měla stanovit dobu zajištění na samé dolní hranici této délky, nikoliv stanovit maximální možnou délku.
7. Dále žalobce upozornil na vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Poslední odstavec na str. 6 je shodný s odstavcem na str. 5, který neuvádí jakékoliv časové úseky, během

kterých budou prováděny jednotlivé kroky, zatímco poslední odstavec již uvádí výše uvedené. Odůvodnění k délce zajištění tak není podle žalobce dostatečně individualizováno. Dále na str. 3 žalovaný hovoří o cílové zemi žalobce jako o Rakousku, následně o Německu. I v tomto ohledu je rozhodnutí rozporné a nezohledňuje zásadu individuálního přístupu.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Se žalobcem bylo zahájeno správní vyhoštění dne 15. 5. 2022. Jeho tvrzení, že je státním občanem Bangladéše, nebylo ničím doloženo. Žalovaná proto dne 15. 5. 2022 zaslala Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zjištění totožnosti žalobce. Dne 3. 6. 2022 obdržela odpověď, že Ředitelství služby cizinecké policie dne 26. 5. 2022 zaslalo žádost o ověření totožnosti prostřednictvím elektronického systému RCMS. Dne 30. 5. 2022 byla žalobcova totožnost ověřena. V současné době Ředitelství služby cizinecké policie žádá Velvyslanectví Bangladéše v Berlíně o vystavení náhradního cestovního dokladu, který následně bude zaslán diplomatickou poštou.
9. Doba nutná pro ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu závisí na tom, o jaký stát se jedná. V tomto případě vycházela žalovaná z předchozích zkušeností s Bangladéšem, kdy se tato doba pohybovala okolo 2 měsíců. Poté bude následovat zajištění letenek pro žalobce i doprovázející policisty. Pro policisty bude třeba zajistit také víza, jejichž vyřízení trvá přibližně 1 měsíc.
10. S ohledem na výše uvedené je žalovaná přesvědčena, že stanovená doba zajištění je přiměřená a správná.
11. Závěrem žalovaná zdůraznila, že zajištění každého účastníka řízení hodnotí vždy individuálně a bylo tomu tak i v posuzované věci. Zmínka o Rakousku na str. 3, na kterou žalobce upozorňuje, je pouze administrativní chybou, která nijak neovlivnila posouzení případu.

IV. Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (žalobce ji podal v zařízení pro zajištění cizinců dne 9. 6. 2022, tedy ve lhůtě podle § 172 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce jednání nenavrhoval a soud jej nepovažoval za nezbytné.
13. Žaloba není důvodná.
14. Soud úvodem předesílá, že žalobce v žalobě nebrojí proti samotnému důvodu zajištění a nezpochybňuje naplnění podmínek podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, hlavní námitkou je pouze stanovení délky doby zajištění na 90 dnů.
15. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.
16. K tomu soud obecně předesílá, že k přiměřenosti doby zajištění ve vztahu k předpokládané

složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění je správní orgán v odůvodnění stanovené doby zajištění povinen uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem*“ (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79).

17. Krajský soud v Brně uvedl v rozsudku č. j. 41 A 21/2021 – 32, jehož se žalobce dovolává, že soud musí mít možnost přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu a zda nebylo svévolné. Současně platí, že čím delší je stanovená doba zajištění, tím intenzivnější je omezení základního práva na osobní svobodu a tím pečlivější musí být i zdůvodnění doby zajištění. Může nastat situace, v níž je časový odhad jednotlivých úkonů objektivně nemožný; v takovém případě by nemělo smysl trvat na časovém odhadu, který by neměl reálnou oporu. Pak je ovšem namísto z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění. Tím žalovaná umožní cizinci realizovat soudní přezkum v kratších intervalech. A následně soudu umožní ověřit, zda během této doby v řízení postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, a bez zbytečných průtahů, a zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli (srov. také rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48).
18. V odkazovaném rozsudku Krajský soud v Brně dále uvedl, že požadavek na specifikaci budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, jakož i jejich časové vymezení ve vztahu k době trvání zajištění, nelze vykládat tak, že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Vždy je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu. Jako určité nezbytné minimum v případě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění v případě cizinců bez cestovního dokladu je však zásadně třeba jednotlivě odhadnout alespoň dobu potřebnou pro komunikaci se zastupitelským úřadem včetně vyřízení náhradního cestovního dokladu na základě odpovídajících zkušeností žalované s konkrétní zemí, a dále dobu obvykle nezbytnou k zabezpečení přepravních dokladů při realizaci přepravy do země původu (srov. v tomto přiměřeně rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 18/2016-26, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 Azs 255/2017-61).
19. Soud se proto ve světle shora uvedených východisek zabýval tím, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody žalobce odpovídá skutkovým okolnostem případu a zda nebylo svévolné. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí požadavkům na odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby trvání zajištění dostojí.
20. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že bude zjišťovat a ověřovat totožnost žalobce, protože má důvodné pochybnosti o jeho totožnosti a státní příslušnosti. Zjištění a ověření totožnosti je přitom nepochybně klíčové pro realizaci správního vyhoštění. Je pravda, že žalovaná nejprve obecně konstatovala, že proces ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelským úřadem nelze přesně predikovat. Na tomto obecném konstatování však neustála a následně poukázala na svou konkrétní předchozí zkušenost se Zastupitelským úřadem Bangladěše s tím, že proces ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu u tohoto zastupitelského úřadu trvá obvykle řádově

několik týdnů až měsíců. Dále uvedla, že jednotlivé kroky budou realizovány prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie ve spolupráci se zastupitelským úřadem žalobce domovského státu sídlícím v Berlíně. Dále žalovaná přihlédlá k době, která je nutná pro zabezpečení přepravních dokladů nejen pro žalobce, ale i pro policejní doprovod. Pro policisty je navíc potřeba vyřadit víza pro vstup na území cílového státu. Tento proces zabere podle žalované minimálně 14 dnů.

21. Z vyjádření žalované k žalobě i obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 26. 5. 2022 bylo prostřednictvím elektronického systému RCMS zažádáno o ověření žalobcovy totožnosti, přičemž k ověření došlo dne 30. 5. 2022, a následně proto Ředitelství služby cizinecké policie požádalo Velvyslanectví Bangladéše v Berlíně o vystavení náhradního cestovního dokladu.
22. Ze shora uvedeného je zřejmé, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, jaké úkony je třeba vykonat za účelem realizace správního vyhoštění žalobce, přičemž bezprostředně po žalobcově zajištění s těmito úkony také započala. Součástí přehledu těchto úkonů je též přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází procesu správního vyhoštění, vyplývající z dosavadní správní praxe žalované s realizací správního vyhoštění státních příslušníků Bangladéše, přičemž žalobce tyto rámcově uváděné časové údaje v žalobě nijak nezpochybňuje. Žalovaná časový odhad nestanovila souhrnně, ale v souladu s citovanou judikaturou jej vztáhla jednotlivě nejprve k ověření žalobcovy totožnosti, dále k vyřízení náhradního cestovního dokladu na základě odpovídajících zkušeností s konkrétní zemí, a poté samostatně k zabezpečení přepravních dokladů a realizaci přepravy do země původu.
23. Námitka nedostatečnosti odůvodnění ve vztahu ke stanovení doby zajištění tak není důvodná.
24. Žalobci nelze přisvědčit ani v námitce, že pokud žalovaná uvedla, že proces ověření totožnosti trvá několik týdnů až měsíců, měla stanovit dobu zajištění na samé dolní hranici této délky, nikoliv stanovit maximální možnou délku. Délka zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů, což odpovídá předpokládané přípravě výkonu správního vyhoštění v řádu několika týdnů či nižšího řádu měsíců. Naopak nelze hovořit o tom, že by žalovaná stanovila automaticky délku maximální, neboť podle § 125 zákona o pobytu cizinců lze dobu zajištění stanovit až na 180 dnů od omezení osobní svobody.
25. Uvedla-li žalovaná odůvodnění délky zajištění ve dvou odstavcích, které na sebe bezprostředně nenavazovaly, ale částečně se překrývaly, přičemž jeden z nich uváděl spíše obecnější formulace a druhý konkrétní časový odhad jednotlivých kroků, jedná se spíše o otázku stylistické nedokonalosti rozhodnutí, nikoliv však o vnitřní rozpor. Tuto dílčí nedokonalost nelze ani považovat za důkaz o absenci individuálního přístupu, neboť jednotlivé popsané dílčí kroky, které bude žalovaná činit, se vztahují k osobě žalobce a jeho (tehdy pouze tvrzené) zemi původu.
26. Obdobně zmínku o Rakousku jakožto cílové zemi žalobce na str. 3 napadeného rozhodnutí lze podle soudu s ohledem na odůvodnění jako celek považovat za chybu v psaní, která by se sice stávat neměla, nicméně s ohledem na odůvodnění jako celek nemá vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2022

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně